

rører sig lige stærkt i alle Partier, og den vil ingenlunde være mindst hos et Styre, som er udgaaet af de Befolkningslag, som den nuværende Regering og det Parti, der støtter Regeringen, er udgaaet af, thi det er en Misforstaaelse at tro, at Partier, der omfatter saa mange Vælgere, ikke ogsaa skulde omfatte vidt forskellige Befolkningslag, og at der ikke ogsaa indenfor Regeringspartiet skulde findes Vælgere i stort Tal, som ikke hører til dem, der blot har Interesse i at modtage af Statsmagten, men hører til dem, der maa udgive til Statsmagten. Derfor har denne Regering som enhver anden fra sine Vælgere Opfordring til den størst mulige offentlige Økonomi.

Jeg har det Indtryk, at Regeringen er sig denne sin Opgave bevidst, og der er saa meget mere Grund til at understrege dette, som den højtærede Finansminister sikkert ogsaa har det Indtryk, at der skattemæssig set ikke er saa forfærdelig meget mere at hente hos Borgerne. Man siger saa ofte, at der er en Grænse for, hvad Borgerne kan betale i Skat, og det er der maaske ogsaa nok, man kan blot ikke — jeg har i alt Fald aldrig hørt nogen kunne det — bestemt sige paa Forhaand, hvor denne Grænse findes. Man kan kun nu og da se, naar den bliver overskredet. Det forekommer mig, at det ved Udarbejdelsen af Valglisterne til de Kommunalvalg, der nylig har været afholdt, tydeligt har vist sig, at Grænsen var overskredet i vore Købstæder. Naar tillige det moralske Grundlag, der skal bære enhver Skat, det Grundlag, der findes, hvor Lovens Bud og den enkelte Borgers Pligtfølelse falder sammen, brister i saa vid Udstrækning, at det gælder hele Befolkningslag, vil jeg opfatte det som et Vidnesbyrd om, at Grænsen er overskredet. Man kan vistnok sige, at vi for Øjeblikket bevæger os i disse Grænseegne. Jeg tror dog ikke, at man efter det nuværende Skattesystem nærmer sig Grænsen ligeligt paa alle Punkter. Der er sikkert betydelige Forbedringer at hente baade for Staten og Kommunerne ved en mere rationel Ligning af Indkomstkatten end den, der almindeligt finder Sted. Hvis Formue- og Indkomstkatten fremtidig i saa høj Grad, som det nu er Tilfældet, maaske i endnu højere Grad, skal danne Grundlag for den offentlige Økonomi, kan man ikke naa for fuldkomne Former for at finde, hvorledes den enkelte Borgers Indtægt er. Jeg betænk mig ikke paa at sige, at saaledes som Indkomstkatten hidtil er blevet betalt her i Landet, er det, naar vi baade tager Hensyn til Statsskatten og Kommune-

skatten — og det bør man gøre i sine Overvejelser, da Borgeren kan være temmelig ligeglad, naar han skal af med sine Penge, om de gaar til Staten eller Kommunen —, Mellemstanden i vore Købstæder, der er langt den haardest belastede Del af Befolkningen, skattemæssig set. Og til denne Mellemstand henregner jeg i vore Dage en meget betydelig Part af de organiserede Arbejdere. Derimod tror jeg, at man nok kan sige, at de egentlige Velhavere, selv om de nu og da hyler, hidtil ikke i Almindelighed har haft mange søvnløse Nætter, naar den Tid nærmede sig, da de skulde betale deres Skat; men jeg tilføjer, at ogsaa overfor dem er der Grænser, som ethvert Styre bør tage Hensyn til og ikke ustraffet kan overskride. Man kan, som sagt, ikke gaa for vidt i Retning af at faa en virkelig rationel Ligning og faa Indtægten rationelt frem, naar en saa stor Del skal hvile paa den direkte Skat, som det er Tilfældet her i Landet, og som mit Parti altid har været og ogsaa er udpræget Tilhænger af. Jeg tror, det bliver nødvendigt for Ensartethedens Skyld, hvad ogsaa Regeringen har haft inde under sine Overvejelser, at Staten faar mere Haand i Hanke med Ligningen. Fristelsen til at lade Ligningen være forholdsvis lav for derved at faa en lav Skat til Staten, et Forhold, som man indenfor Kommunen kan bøde paa ved en højere Procent, er sikkert mange Steder overordentlig stor, saa stor, tror jeg, at man burde se at finde Former for at fritage de kommunale Myndigheder for at falde for denne Fristelse, hvis de ikke allerede har gjort det.

Jeg sagde før, at Finansloven opfordrer os alle til en vidtgaaende Økonomi, og jeg udtrykte min Anerkendelse af, at Regeringen har fuld Forstaaelse heraf. Alligevel vil jeg pege paa et enkelt Omraade, hvor det efter mit Skøn vil være urigtigt at vise en alt for skrap Økonomi. Den højtærede Minister var inde paa det ved Finanslovens Forelæggelse i Folketinget og udtalte herom, at han i Begyndelsen af Finansaaret fra de sønderjydske Landsdele havde modtaget meget indtrængende Henvendelser om at støtte baade offentlige og private Virksomheder, men han mente ikke, at han kunde indlade sig direkte derpaa gennem Statsfinansiering; han havde dog tilbudt sin Medvirken paa anden Maade, og han havde ogsaa med Held ydet den overfor privat Finansiering af Foretagender i de sønderjydske Landsdele for derved at bøde paa den tilstedeværende Kapitalmangel. Finansministeren gjorde i denne Forbindelse den Be-